

adngaleria

c/ Mallorca, 205

08036 Barcelona

T. (+34) 93 451 0064

info@adngaleria.com

www.adngaleria.com

Jordi Colomer
Texts and press

El Macba converteix en artistes tots els barcelonins

Imatge del vídeo 'Modena Parade / Corteo Modenese' (2022), de Jordi Colomer
JORDI COLOMER / MACBA.

MARIA PALAU - BARCELONA

La nova exposició del Macba trenca els esquemes. S'obre al públic aquest dimecres a la torre de l'edifici Meier sense cap obra d'art. L'artista que el museu va cridar perquè hi fes un projecte, l'algeriana Lydia Ourahmane (1992), ha delegat els continguts a 108 barcelonins o col·lectius barcelonins que ha conegut des del 2021, l'any que va començar a viure a la capital catalana. Cada dia una d'aquestes persones o entitats ocuparà l'espai i l'impregnarà amb una aportació personal. Totes hi aniran deixant rastres. Aquest dijous, el jove de Gaza Bayan Abu Nahle ensenyarà els seus dibuixos, escrits i fotografies de la vida quotidiana en un territori en guerra. Divendres, Juan Villegas Antequera invocarà l'esperit cabareter del barri Xino a finals dels anys setanta. Els antics orfes de la casa de la Caritat; Dacosta N'fally, recollidor de ferralla; la tarotista Isabel Arance Santalucía..., i així fins a arribar a aquest poc més de cent veus convidades, moltes de les quals rarament un museu considera que tinguin un valor artístic.

Aquest és el gir que la directora del Macba, Elvira Dyangani Ose, va prometre que faria quan va ser nomenada: transformar-lo en un museu “permeable” al seu entorn social. “El museu dels afectes i de les cures”, l’anomena Dyangani, principalment atent amb els que han quedat desplaçats i marginats dels relats de les grans institucions culturals.

Amb l'exposició *108 dies*, el centre de la plaça dels Àngels enceta una nova temporada que combinarà mostres monogràfiques i col·lectives. Dins de les primeres, tres protagonistes. Jordi Colomer (del 10 de maig al 24 de setembre) repassarà la seva trajectòria des dels anys vuitanta fins a l'actualitat en un muntatge que destacarà la dimensió teatral, humorística i festiva dels seus treballs, sovint assentats en espais lliures. Mari Chordà (del 5 de juliol al 12 de gener; abans, del 2 de febrer al 28 d'abril, es veurà al Museu d'Art Modern de Tarragona) serà reivindicada com una llum en la lluita feminista de primera hora. I Teresa Solar (del 30 d'octubre al febrer del 2025; també es veurà abans a Madrid) demostrarà per què és considerada una de les creadores d'instal·lacions escultòriques de més talent.

De les propostes d'autories compartides, dues s'activaran simultàniament (del 10 de febrer a l'1 d'abril). *[Contra]panorama*, la segona edició de la línia d'exposicions centrades en l'estat de la qüestió de l'escena artística local. I *Cançó per a molts moviments*, que convertirà la planta baixa de l'edifici Meier en un “lloc de trobada, diàleg i escolta” d'iniciatives, passades i presents, que han usat l'art com una eina per a l'activisme solidari i de protecció dels desafavorits.

En petit format, es desplegarà (de l'1 de març al 26 de maig) el llegat de la revista *Visual* i dels seus promotors, el grup Film Vídeo Informació (FVI), que a finals dels setanta van obrir noves vies de pensament contracultural a l'entorn del cinema experimental. Sense perdre el fil del món de la imatge, *Arxipèlag. Noves imatges de la Barcelona dels barris* (del 10 de juny al 12 de gener) descobrirà una constel·lació de projectes fotogràfics en zones perifèriques de la ciutat sorgides de l'onada migratòria de la postguerra.

Jordi Colomer: “La pandèmia ens ha fet creure que tot és un assumpte individual”

Montse Frisach 02 febr. 2022

La ficció, la utopia, l'espai urbà i el color són algunes de les temàtiques que apareixen a l'exposició de Jordi Colomer (Barcelona, 1962) a la galeria ADN, en la seva primera mostra a Barcelona després de la pandèmia. Colomer és un artista multidisciplinar que desplega els seus projectes a través de la fotografia, el vídeo, les instal·lacions, l'escultura i la performance. Després que en els darrers anys l'obra de Jordi Colomer tingués un gran vessant col·lectiu i participatiu amb projectes que implicaven moltes persones i comunitats, la Covid l'ha obligat a portar a terme accions més individuals, que ara s'han recollit en aquesta exposició. L'esperit transgressor, la ironia i la crítica sempre elegant a les convencions que regeixen l'espai públic i l'arquitectura estan presents en aquesta mostra, que inclou fotografies, vídeo i una gran instal·lació in situ. Parlem amb ell en ple procés de preparació del seu pròxim projecte a Mòdena i quan espera tornar a posar en marxa el centre La Infinita a l'Hospitalet, que va fundar el 2018.

Standard Colors/Colors Standard. Jordi Colomer

Galeria ADN. Barcelona

Fins al 26 de febrer de 2022

Quin és el paper del color en aquesta exposició?

El color és el protagonista d'una sèrie d'accions individuals que vaig fer a Ciutat de Mèxic a final de 2019, sota el títol *Standard MEX*, just abans de la pandèmia. Hi vaig anar per fer uns tallers a una escola d'art i havia visitat la casa-estudi de l'arquitecte Luis Barragán, que és realment impressionant. Barragán va fer un ús del color que integrava i recuperava tota la tradició del color en l'arquitectura, que a Mèxic és molt viva. I és que l'arquitectura també és color. A la casa, Barragán va decorar les estances amb unes pintures geomètriques que li havia regalat Josef Albers, però les que va penjar no són les obres originals sinó unes reproduccions en paper de mides diferents que l'arquitecte va adaptar en funció de les estances de l'edifici. Per a mi Albers també té una gran importància, sobretot el seu llibre *La interacción del color*, que és com la Bíblia del color, del qual havia fet exercicis quan era estudiant a Eina. Així que em vaig proposar fer una mena d'aplicació dels exercicis de color d'Albers als carrers de Mèxic. Vaig comprar les cartolines més barates que vaig trobar – he treballat volgutament amb els materials més pobres que podia utilitzar – i les vaig enganxar sobre façanes de colors llampants, que és una tradició molt arrelada a Mèxic. De fet, són exercicis òptics, sobre com funciona l'ull. Aquesta acció la vaig fer tot sol – i de fet arrencava la cartolina després de fer les fotografies –. Casualment anunciava el que va acabar passant després, amb això d'anar sol.

Jordi Colomer col·locant cartolines a les façanes de Mèxic. Cortesia de l'artista i ADN Galeria.

Aquí no hi ha una cultura del color en l'arquitectura tan variada.

Els colors conformen la identitat de països i ciutats i de fet és una de les coses més regulades a nivell urbanístic. Aquí no ens agrada molt pintar les cases de colors molt diferents.

Barcelona és una ciutat bastant monocromàtica en aquest sentit, molt grisa, en general.

La carta de colors permesa és molt reduïda i no permet segons quins colors. No intentis pintar una façana de colors com a Mèxic, no està permès. Són tradicions culturals molt diferents.

Ara amb la mort recent de Ricard Bofill, s'ha parlat d'exemples d'arquitectura moderna que juga amb el color, com és el cas de l'edifici Walden o de La Muralla Roja de Calpe, com si fossin una excepció.

És que els pintors geomètrics s'han interessat pel color però en canvi l'arquitectura moderna no tant. Al final són les tradicions culturals de cada lloc les que marquen l'interès pel color.

En canvi, l'acció que va fer a Xile juga més amb els codis i significats que associem als colors.

És el procés invers. Era a Xile durant el confinament i hi havia una carretera en obres prop d'on ens allotjàvem. El taronja és un color molt associat als senyals de tràfic a Xile i allà, enmig de la carretera, van col·locar al "tio Juan" cobert amb unes cartolines de colors com si fos un senyal humà. I no totes les cartolines són de color taronja, per tant els altres colors obliguen a llegir d'una altra manera el codi establert i porten a la confusió.

L'arbitrarietat dels codis i els símbols estan molt presents a l'exposició, com a l'obra *Red RPC*, en la què vostè posa una figura davant una nau industrial coberta amb una bandera.

Sí, no sabem exactament què està fent aquesta figura. Està reivindicant alguna cosa tot sol davant un local tancat? Fa d'escultura? Quin sentit té aquesta suposada bandera de la Xina en el cos de la figura?

Un altre dels projectes que es poden veure a l'exposició uneix un molí de vent de la Manxa amb un cartell amb la lletra X.

És una prèvia d'un dels meus pròxims projectes titulat *Alfabet* en el qual crearé un alfabet visual a partir d'arquitectures icòniques que tenen a veure amb la ficció, com és el cas dels molins de la Manxa, que relacionem directament amb *El Quixot*. Aquest viatge a la Manxa és només el principi del projecte, un tast que, a més, va ser com una aventura en el seu moment perquè ho vam fer en un dels moments en què es va aixecar un dels confinaments per zones.

Per a aquesta exposició s'ha atrevit a transformar totalment la sala central de la galeria ADN, en el local del carrer Mallorca, amb la instal·lació *Europa!*. Es veu que aquest espai havia estat un pàrquing però a la vegada l'ha convertit en un espai càlid i ha cobert la paret amb un paper blau que recorda la bandera europea.

Sí, és el primer cop que des de la inauguració del nou local de la galeria ADN es veuen les entranyes de l'espai, ha tornat al seu espai original. He folrat la paret amb un paper, també molt barat, que és el mateix que habitualment s'utilitza per representar el cel nocturn dels pessebres, amb les seves estrelles grogues, i he cobert el terra amb un cartró.

I el visitant s'ha de descalçar per travessar la instal·lació, per què?

L'espai pot ser un espai de meditació, un espai per compartir, un espai on passin coses també en col·lectiu, un lloc d'encontre. El fet de descalçar-se és un gest d'entrega, et col·loca en una posició més oberta. Un espai així està demanant que passin coses, està demanant gent, precisament en un moment en què són urgents els espais compartits. La pandèmia està fent molt de mal en el sentit que ens ha fet creure que tot és un assumpte individual i ha afectat tot el que necessita fer-se col·lectivament. I quan ho intentem fer es fa en precari. En certa manera, aquest espai és una reivindicació.

I una reivindicació d'Europa?

Bé, és la constatació que allò que semblava estàtic, trontolla. La bandera europea és molt bonica però si t'hi fixes és un cel estrellat de nit, no com altres banderes, com la d'Argentina que alludeixen al dia. Aquest cel estrellat té alguna cosa de melancòlic i les estrelles potser són un punt d'esperança. En el vídeo que es projecta a la instal·lació un personatge una mica esperpèntic, cobert amb la bandera europea, es mou per l'Hospitalet, prop de Bellvitge, enganxa banderes europees, però ningú li fa cas, només uns nens. Intenta cridar l'atenció però és gairebé com un sense llar.

Té a prop un nou projecte col·lectiu?

Per sort, sí, i espero que tot es pugui celebrar com està previst. Preparo una exposició a la Palazzina dei Giardini del FMAV a Mòdena, que s'ha retardat un any i mig i que s'inaugurarà a principis de març. I en certa manera tindrà a veure amb el que ha passat al llarg dels darrers dos anys amb els morts per Covid, dels quals s'ha parlat molt i comptabilitzat però han estat invisibilitzats, no s'han vist. En aquest sentit, farem una *performance* el 27 de març que comptarà amb la participació d'escoles de música i d'art, residències de la ciutat, etc, que serà com una processó que sortirà de l'emblemàtic cementiri de San Cataldo, dissenyat per Aldo Rossi, que és un puntal de l'arquitectura funerària moderna. En l'acció es llegiran els noms de les persones que han mort per Covid a Mòdena. No és fàcil encara preparar una acció com aquesta i serà el primer cop que tornaré a realitzar un projecte col·lectiu.

I com està en aquests moments el seu projecte de La Infinita, el seu projecte multidisciplinar, a l'Hospitalet?

Vam obrir el 2018 i estàvem molt satisfets de com anaven les coses. El col·lectiu Las Huecas va concebre el projecte *Aquellas que no deben morir* a La Infinita i el vam coproduir i estrenar l'any passat; a la tardor es va veure en el festival TNT. Vam fer algunes activitats l'any passat però la veritat és que amb restriccions no té sentit per nosaltres i les activitats en línia encara menys perquè el projecte de La Infinita significa tot el contrari, és un espai de trobada. Així que reprogramarem a partir de l'abril si tot va bé. Tenim moltes ganes de tornar a obrir.

Manifesta 12

16.06.18 — 04.11.18

Palermo

Tickets

The Planetary Garden

Publications

Education

Collateral & 5x5x5

Jordi Colomer

Jordi Colomer, born in Barcelona in 1962, is a Spanish artist who works in the field of sculpture, video-art and installations. At the heart of his work is the investigation of space: physical and real space and the space of performance and representation overlap in the mise-en-scène of the work, producing an experience defined by the artist as "expanded theatre". Colomer explores the Utopian nature of town planning in large cities, but at the same time presents the dystopic decadence and alienation connected to architecture: the existing space is also made up of disorder and entropy. His works have been exhibited in international museums including the Centre Georges Pompidou (Paris), the Museo Reina Sofia (Madrid), the MUMOK (Vienna) and the MACBA (Barcelona).

New Palermo Felicissima, 2018
Performance, video installation

For this project Jordi Colomer has created a lay procession on boats in the sea, setting out from the Caletta Sant'Erasmo and heading along the South Coast. On board are exponents of the various communities of the city of Palermo. A video shows the route, whose various stages are described in texts specially written by the Palermo-born writer Roberto Alajmo. In urban terms, Caletta Sant'Erasmo is composed of a series of old buildings and historic architectures in a state of partial abandonment, new buildings in the outskirts, a small beach, and a quay for small ships. A combination of heterogeneous elements which allows us to define the area as a place that is suspended, but at the same time capable of serving as a territorial intermediary.

New Palermo Felicissima, 2018

Jordi Colomer, *New Palermo Felicissima* (2018), performance, video installation
In collaboration with Centro Sperimentale di Cinematografia, Accademia di Belle Arti, Eco Museo del Mare, Roberto Alajmo

Section: City on Stage

For this project Jordi Colomer has created a lay procession on boats in the sea, setting out from the Caletta Sant'Erasmus and heading along the South Coast. On board are exponents of the various communities of the city of Palermo.

A video exhibited at the Istituto Padre Messina shows the route, whose various stages are described in texts specially written by the Palermo-born writer Roberto Alajmo. In urban terms, Caletta Sant'Erasmus is composed of a series of old buildings and historic architectures in a state of partial abandonment, new buildings in the outskirts, a small beach, and a quay for small ships. A combination of heterogeneous elements which allows us to define the area as a place that is suspended, but at the same time capable of serving as a territorial intermediary.

Manifesta 12

by Barbara Casavecchia

June 16–November 4, 2018

Manifesta 12, Palermo

June 20, 2018 [f](#) [t](#) [e](#)

Jordi Colomer, *New Palermo Felicissima*, 2018. 4K video, color, sound. 21:00 minute loop. Made in collaboration with the following students from Centro Sperimentale Di Cinematografia (Sede Sicilia): Benedetta Valabrega, Marta Violante, Alessandro Drudi, and Basilio Maritano. Courtesy the artist and Manifesta 12, Palermo. Photo by Wolfgang Träger.

Manifesta 12 has positioned its headquarters in the historic Piazza Magione in the Kalsa area (an ancient Arab quarter near the promenade of Foro Italico, reclaimed from the ruins of World War II), and more precisely in Teatro Comunale Garibaldi, reopened in 2017 after its occupation by a collective of theater workers. The main venues of the exhibition are chapels and palazzi (Butera, Forcella Da Seta, Ajutamicristo, Costantino, Trinacria) owned by civic authorities, noble families, and powerful collectors, currently undergoing renovations often underwritten by European and Italian public funding. While the overall feeling is of the inner city being recolonized and gentrified, these grand venues form an itinerary of enchanted ruins, secret gardens, and usually inaccessible places of wonder, and will be further expanded by more than 70 collateral events that will unfold through November. Of these, two in particular stand out. *Protocol no. 90/6* (2018), an installation by Italian duo Masbedo at the State Archive, features a video of a pale, frowning *pupo* (puppet) in a blue jacket shown on a giant LED screen and surrounded by thousands of folders and records covered in dust, mold, and rat bites. Meanwhile, in the rooms of the Grand Hotel et Des Palmes, artists Luca Trevisani and Olaf Nicolai have curated “Raymond,” a secretive infiltration of events, performances, and artworks by international artists in homage to the dandy poet and novelist Raymond Roussel, who died at the hotel in 1933.

With a conscious nod to the Insta-friendliness of Palermo's *grande bellezza* and the experiential lures of cultural tourism, one of the three sections of Manifesta is titled "City on Stage." In it, a personal favorite is Jordi Colomer's video installation *New Palermo Felicissima* (2018) at the Fondazione "Casa Lavoro e Preghiera" Padre Messina, a former orphanage overlooking the Caletta Sant'Erasmo, a tiny harbor used by local fishermen. It conveys, with a healthy dose of humor, the sense of disorientation induced by the anthropological agenda of much contemporary art. On the screen, a small group of people move by boat along the city's Costa Sud. A young guide, played by actress Laura Weissmahr, offers information about the surroundings with a tentative Italian accent—she is in fact repeating lines from a text by writer Roberto Alajmo, dictated to her by earphones. Fiction, oral history, a temporary community of voices and bodies, and the undulating perspective of those who look at a land from the water subtly come together.

Sicily is the largest island in the Mediterranean. In 2018, themes of migration by sea, human trafficking, and technology-infused border control are very much on its map. They inform "Out of Control Room," another of the biennale's main sections, which features the video installation *Signal Flow* (2018) by Laura Poitras (shot in collaboration with Rome's Centro Sperimentale di Cinematografia) and Tania Bruguera's installation *Article 11* (2018), which documents the Sicilian political movements opposed to MUOS, the US Navy's new global communication satellite system in Niscemi, in the southern end of the island. Concurrently, John Gerrard's chilling simulation *Untitled (near Parndorf, Austria)* (2018) digitally reconstructs the titular portion of Austrian highway where a truck containing the corpses of 71 migrants was abandoned in 2015, while Forensic Oceanography's striking video installation *Liquid Violence* (2018) investigates how the Mediterranean's increasing militarization impacts the rising numbers of deaths among migrants. The work reminded me of *Solid Sea*, a research project started by the Multiplicity collective after the death at sea of almost 300 people and presented at Documenta 11 in 2002. Decades change, but so-called emergencies don't.

ABOUT THE AUTHOR

Barbara Casavecchia is a writer and independent curator based in Milan, where she teaches at Brera art academy. She's a contributing editor of *frieze*.

ART AGENDA

311 East Broadway
New York, NY 10002, USA

Subscribe
Contact

e-flux

Art&Education

M A N I F E S T A 1 2

C U L T I V A T I N G C O E X I S T E N C E I N P A L E R M O

Palermo's Orto Botanico, founded in 1789, acts as an inspiration of the twelfth edition of *Manifesta*, the European nomadic biennial that opened its doors on Saturday the 16th of June at the Sicilian capital. Titled *The Planetary Garden: Cultivating Coexistence*, it presents fifty artist and thirty new commissioned artworks until the 4th of November at five main locations, ten venues with solo artist shows throughout the historic city, and five sites on the periphery.

For those not familiar with it, *Manifesta* is an interdisciplinary exhibition that features talks, concerts, performances, films, and workshops where visitors face uncomfortable topics such as global war and surveillance, climate change, toxicity, and migration. This year's edition, the Biennale is signed by four cultural mediators: Spanish architect Andrés Jaque, journalist and filmmaker Bregtje van der Haak, Sicilian-born architect and OMA partner Ippolito Pestellini Laparelli, and curator Mirjam Varadinis.

Even though it has its headquarters in the Teatro Comunale Garibaldi, located in the historic Piazza Magione, the city itself is the main stage of the biennial: decaying palaces, oratories, enchanted ruins, spectacular churches, extravagant courtyards, and rarely accessible places of wonder lend a superb atmospheric backdrop to the festival. The show shapes up three main sections: Garden of Flows, at Orto Botanico and palazzo Butera; City on Stage, at Palazzo Constantino, Teatro Garibaldi, Istituto Padre Messina and the suburban sites Costa Sud, Pizzo Sella, and ghetto area Zona Espansione Nord (ZEN); and Out of Control Room, at Palazzi Ajutamcristo, Forcella de Seta, Trinacria, and Casa del Mutilato. Also, *Manifesta 12* will be further expanded by more than seventy collateral events.

City on Stage

In this section, there are artworks about Palermo as well as performances about the city (and taking place in it). The procession of Santa Rosalia inspired three artists. Jelili Atiku's *Festino della Terra* is a processional performance that talks about festival walking rituals through the ancient story of Green Man – from the Yoruba and West African traditional stories –, myths, beliefs about the Earth, trees, and the divine Orisha of plants.

Marinella Senatore's *Palermo Procession* involves all Palermitan communities. The procession reflects Palermo, a dancing city, in continuous movement, while an exhibition at the Chiesa SS. Euno e Giuliano describes the preparatory process to participate in it. *Tutto*, by Matilde Cassani, draws on Sicilian baroque traditions up-to-date. At Quattro Canti, an explosion of colourful pieces of paper with messages and images were shot into the air to slowly descend, dropping on the heads of the spectators.

There is the film *New Palermo Felicissima*, a video installation by Catalan artist Jordi Colomer, located at the Instituto Padre Messina. Colomer features a small group of people moving by boat along the seaside Costa Sud while a young guide gives information about the city: a jovial piece about fiction, oral history, and communities.

Jordi Colomer

I MERCADO I CONTEMPORÁNEO POR GREGORIO CÁMARA

La era de las ferias

A PRINCIPIOS DEL MES DE NOVIEMBRE

Sotheby's hacía públicos los resultados del tercer trimestre del año. Si bien la casa de subastas de York Avenue registraba unas pérdidas netas de 23,5 millones de dólares, esta cifra supone una mejora del 57% con respecto al ejercicio anterior, y únicamente un 5% del total del negocio anual. Estas cifras evidencian el notable descenso de la actividad durante los meses de julio, agosto y septiembre, que preceden a un último trimestre del año en que la intensidad comercial, especialmente en el mercado primario, no da respiro a galerías, coleccionistas ni artistas.

Observando un calendario en el que cada semana desde octubre a diciembre una o varias ferias luchan por el protagonismo del mercado, podemos encontrar sólidos argumentos para creer en la existencia de un proceso de profunda revisión del modelo de negocio de las galerías de arte contemporáneo. Son varios los ejemplos que lo evidencian: Andrea Rosen ahora centrada únicamente en el legado de Félix González-Torres que comparte con la galerías David Zwirner. Otro ejemplo lo encontramos en Stefania Bortolami quien, dejando el formato tradicional de representación de artistas, presenta el proyecto *Artist-City* basado en la organización de exposiciones pop-up en distintas ciudades de Estados Unidos. También destaca el nuevo espacio en Park Slope de Janine Foeller, codirectora de la galería neoyorquina WallSpace durante 12 años, en el que combina una galería pop-up con un café.

A estos casos individuales, hay que sumar otras iniciativas de carácter cooperativo que buscan en la concentración de recursos una alternativa más eficiente a la participación en ferias de arte. Condo London y Condo New York, Minnesota Street Project en San Francisco, Cromwell Place en Londres o **THE RUBERTA GROUP** son algunas de ellas. Esta última agrupa a las galerías latinoamericanas Agustina Ferreyra (Ciudad de México y San Juan),

Lodos (Ciudad de México), Proyectos Ultravioleta (Ciudad de Guatemala), Carne (Bogotá) y Bwsmx (Ciudad de México), con el fin de alquilar un espacio en Los Ángeles durante un año, donde organizar exposiciones y acceder al mercado angelino. Brett W. Schultz, uno de sus organizadores, reconoció en una entrevista para el *New York Times*, la necesidad de proveer a las pequeñas galerías de un ecosistema más variado para poder exponer a nivel internacional.

Todas estas ideas son creativas e innovadoras y buscan diversificar las opciones comerciales en la era de la hegemonía de las ferias de arte. Sin embargo, no han logrado igualar el potencial de generación de negocio de estas plataformas. Y es que a pesar de los riesgos que entrañan dado el elevado nivel de inversión que requieren, la proliferación de las ferias no cesa, pues se estima que generan más de un 70% del volumen de ventas anual para las galerías de arte contemporáneo.

Una realidad muy distinta es la que viven las grandes galerías, convertidas en marcas globales gracias a la estrategia de apertura de distintas sedes en los puntos neurálgicos de la industria del arte alrededor del planeta. Un caso representativo es la galería **DAVID ZWIRNER**, que desembarca en Hong Kong el próximo mes de enero alquilando un espacio de casi 1.000 metros cuadrados y

Un par de chicas en el stand de Perrotin durante la pasada edición de Art Basel Miami Beach.

A T S
19

Jordi Colomer
 Anarchitektón Brasília
 (parlamento)
 2003
 Impresión Giclée pagada sobre
 Dibond Epron
 79 x 114 cm
 Imagen cortesía del artista y de
 la galería ADN

Juan Osorno
 Perforaciones directas
 2016
 Lápiz e hilo sobre papel
 34 x 28 cm
 Imagen cortesía del artista y de
 la galería La Balsa Arte

Soledad Córdoba
 Devastación II
 2015
 Tintas pigmentadas en papel
 batido sobre dibond
 100 x 150 cm
 Imagen cortesía del artista y de
 la galería Gema Llamazares

con un total de cuatro, supera a cualquier ciudad latinoamericana). A las ya existentes Barcú, Feria del Millón y Odeón, este año se sumó Art Chicó como un actor de importancia. En su primera edición como feria de galerías y es la única ubicada en la zona norte de la ciudad. Presentó un programa de 15 galerías, entre las que cabe mencionar la madrileña LA Projects o Gema Llamazares de Gijón, quien expuso la obra de Soledad Córdoba, que obtuvo críticas muy positivas. Entre las colombianas destacó la propuesta de La Balsa Arte con obra de Juan Osorno.

La tercera gran cita europea del trimestre es la feria turinesa **ARTISSIMA**. Del 2 al 5 de noviembre inauguró su vigésima cuarta edición, en un momento en que Ilaria Bonacossa, su nueva directora, tomaba la alternativa. Un programa expositivo compuesto por 206 galerías procedentes de 31 países que vino acompañado por novedades como una sección dedicada al dibujo. Seis fueron las galerías españolas presentes: ADN, Aural, Sabrina Amrani, Rafael Pérez Hernando, Luis Adelantado y Rosa Santos. Cabe destacar la presencia del artista Jordi Colomer, representante español en la Bienal de Venecia, como parte de la propuesta de la galería ADN.

Como anticipo al despliegue al que nos tiene acostumbrados **ART BASEL MIAMI BEACH** y que se celebra del 6 al 10 de diciembre, el pasado 2 de noviembre y hasta el 5 de ese mismo mes pudimos

disfrutar de la primera entrega del tan esperado proyecto Art Basel Cities en Buenos Aires. El edificio de estilo Belle Époque ubicado en la calle Basavilbaso 1233, albergó la Casa de Ciudad de Art Basel donde se llevó a cabo una serie de interesantes conversaciones, talleres profesionales, sesiones de coaching, programas de música y actuaciones.

A nivel nacional es importante mencionar el buen sabor que dejó la edición 2017 de **APERTURA**. El *gallery weekend* español, celebrado del 14 al 17 de septiembre, estuvo en nueva dirección con Sabrina Amrani, que además de conseguir una exquisita organización logró atraer a un nutrido grupo de coleccionistas y curadores, entre los que se encontraron Abhishek Basu de la Basu Foundation for the Arts y Omar López-Chahoud (comisario independiente y director artístico de la feria Untitled Miami y San Francisco). Dentro de la programación cabe destacar la muestra de Joël Andriano mearisoa precisamente en la galería Sabrina Amrani.

Coordina Eugènia Sendra
timeout.cat/art

Art

Els nostres carrers

Yves Bélogrey i Jordi Colomer reivindiquen la seva idea de ciutat. Per Eugènia Sendra

TORNAVA D'UNA FESTA quan Yves Bélogrey va descobrir la bellesa de la Rue des Pyrénées, el carrer d'un suburbi de París a tocar del cementiri de Père Lachaise. Va decidir fer un nou llibre, un suport que usa habitualment, recollint punts emblemàtics, entrades d'establiments i altres racons d'interès del carrer, de la mateixa manera que havia

cartografiat blocs de pisos moderns dels *faubourg* per capturar l'essència de l'habitatge contemporani. Ara els seus dibuixos i pintures s'exhibeixen a La Virreina. "Em considero pintor, però més que això sento que faig un treball documental, en la línia de les fotografies d'Eugène Atget, qui deia que estava recollint memòries de coses que a la llarga desapareixerien", explica l'artista francès. Els treballs, que es presenten amb un *accrochage* que reivindica l'economia de mitjans, la lleugeresa i la proximitat amb l'espectador, sobten per les grans dimensions i el realisme fotogràfic, combinat amb detalls pictòrics. "Dic que faig *tableaux* fotogràfics, un gènere quasi extint", afegeix l'artista francès.

Jordi Colomer ofereix una aproximació a la ciutat en sintonia amb el moviment conceptual i

l'escola situacionista. "La ciutat és un espai en transformació i també cal entendre aquest espai com a immaterial: les històries i les imatges que s'hi generen poden contribuir al canvi", apunta l'artista.

Ala galeria ADN presenta *Lessons*, una analogia entre el discurs universitari i polític, i *Svartlamon Parade*, que recupera el recorregut urbà de les històriques festes de la universitat de Trondheim a partir de materials d'arxiu, pel·lícules i fotografies d'on sorgeixen noves accions. "Són memòries anònimes del passat, les poses aprova del present, a veure quin sentit tenen", rebla. Pensant en carrer i en present, Colomer diu que més que mai aquest és un espai en conflicte i "segueix sent el lloc privilegiat on s'expressen moltes coses". ■

DE QUÈ VA...

La ciutat pintada o la ciutat com a escenari social.

PER QUÈ HI HEU D'ANAR...

Per entendre l'espai públic en tots els seus vessants.

- La Virreina. M: Liceu. Fins al 4 de febrer.
- ADN. M: Passeig de Gràcia. Fins a l'11 de novembre.

Encuentros* 11

Exposición

Jordi Colomer baixant al carrer i descendent dins la rue / bajar a la calle / going down into the street.

EXPOSICIONES
La nave de los locos
Jordi Colomer
baixant al carrer / bajar a la calle /
going down into the street
28 d'octubre al 5 de novembre 2017
en gal·lery
C/Elvira (barceloneta), 46
Barcelona

J. L. CORAZÓN ARDURA
El juego es uno de los elementos que siempre han unido a la sociedad a través de la representación, ya sea temporaria desde los rituales teatrales dramáticos, en las representaciones carnavalescas o desde su importancia como medio de introducción de la realidad, como comprendió Guy Debord cuando señalaba la incidencia de la imagen en la sociedad del espectáculo. La dimensión urbana podía ser una muestra de cómo el juego que toda ciudad tiene en el desarrollo de sus espacios comunes es la integración necesaria para evitar situaciones de desequilibrio social. El juego comprendido como una organización que parte de unos reglas transitar y alcanzar algún objetivo común es también patrimonio de la literatura, cuando a través de la utopía la imaginación contribuye a mejorar la realidad precaria del presente.

Es el caso de algunas utopías basadas en un naufragio, en un suceso (donde se aparece el mundo nuevo) o en aquellos intentos por descubrir un paradigma capaz de superar las sombras de la razón. La fascinación por encontrar la utopía y el desajustamiento en otros tiempos, descubriendo las estructuras históricas, económicas o sociales en esa forma de utopía que en el propio presente, son algunos de los elementos centrales que estructuran la novela quindiciésima y visionaria de Jordi Colomer organizada en sus últimos trabajos, desde *El Vite* a su intervención en el galardonado espacio de la Biennale de Venecia en la actualidad, titulada genéricamente *Don Quijote*.

En el caso de su actual exposición en la galería adn, *Queda bajar a la calle* aparece una alegórica visión donde la idea de desplazamiento relacionando con un cierto carácter migratorio de la sociedad, se dirige también a la inmigración en la que se encuentra a veces una mirada que aún aguarda el asilo último donde parecen quedar aquellos que aún exhiben presencia. Qué si haya que reconocer que Maná aparece como un elemento simbólico que bien hace referencia a la resistencia de la última colonia española o a la presencia importante de la inmigración filipina en Barcelona. Son imágenes

de la presentat comparsa que col·laboracionen amb el caràcter narratiu de la exposició, dividida en tres espais, donant la resistència i una certa idea de joc espectacular, juegan el motiu de la representació del discurs. En primer lloc, un desplaçament produït per una imitació, donant presència, silenciosament la reproducció de una paròdia realitzada per estudiants sobre la autoritat acadèmica, transformada a un primer plaçó com el naufragi i el naufragi, donant un altre espai. Un apropiacionista que se mou en un joc de forces i contrar forces, mentre reconeixem el veïnatge i el món de la imatge i el món de la imatge que organitzem el món que organitzem el món. Finalment, una selecció de fotografies i col·lages de transició, presència i existència, donant una imatge d'una imatge i un altre espai, donant un altre espai, donant un altre espai, donant un altre espai. En definitiva, la travesada a la calle donant a través d'algunes imatges que si en el present, donant un caràcter narratiu i un caràcter apropiacionista a la nave de los locos, en la actualidad recobran un sentit i un altre.

26 octubre 2017

EXPOSICIONS BARCELONA

PRIMERA EXPOSICIÓ INDIVIDUAL DE JORDI COLOMER A ADN GALERIA

bonart

ADN Galeria, carrer Enrique Granados 49 de Barcelona presenta la primera exposició individual de Jordi Colomer a la galeria. *Baixar al carrer / bajar a la calle / descendre dans la rue / going down into the street* es pot visitar fins el 11 de novembre de 2017.

Colomer reflexiona sobre la ciutat i la forma en què les imatges construeixen un imaginari compartit i el modifiquen amb el pas del temps. Segons Colomer, aquestes imatges i la seva reactivació, són part de la pròpia transformació urbana. El carrer -sembla suggerir Colomer- és un espai en constant discussió, i una concepció radical de la "escultura extesa" ha de posar-lo al centre dels seus interessos, com una matèria privilegiada.

Colomer presenta dues instal·lacions: a Svartlamon Parade (2014), Colomer parteix d'imatges documentals de les desfilades organitzades pels estudiants de la UKA, la Universitat de Trondheim (Noruèga), que van tenir lloc entre 1910 i finals dels 80. Colomer posa a prova aquella memòria documental confrontant-la amb la ciutat contemporània amb una acció col·lectiva que restitueix el recorregut que aquelles desfilades dibuixaven a la ciutat. Igualment a Lessons (2017), l'actriu Laura Weissmahr revisita un sketch teatral estudiantil realitzat als anys 50, una paròdia del dispositiu que organitza la relació entre professors i estudiants, assenyalant una analogia entre teatre i discurs polític, incorporant, mitjançant un complex dispositiu, al públic de la pròpia exposició, qüestionant d'aquesta manera el nostre propi rol a la comunitat.

Desde els seus inicis el treball de Jordi Colomer ha anat incorporant a una singular visió de l'escultura elements dels dispositius escènics. Desde 1997 ha privilegiat l'ús de la fotografia i la video-instal·lació. Els seus primers videos prenen forma de micro-narracions de rel beckettiana, on els habitants es debaten amb objectes, decorats i espais artificials. En un segon període aquests personatges recorren els carrers o el desert amb gestos i derives que - amb un cert sentit de l'absurd- encomanen un marcat esperit crític, per indagar finalment en les possibilitats de supervivència poètica en la ciutat contemporània.

Jordi Colomer. baixar al carrer

exposicions

ADN Galeria
del 28 de setembre
al 18 de novembre
dg. tancat.
Preu: gratis

+ Desa a La meva agenda

Compartir

Informació del lloc

ADN Galeria
c/ Enric Granados, 49
 Provença
T. 934 510 064

[Anar al mapa](#) +

Jordi Colomer s'instal·la a l'ADN amb una proposta del 2014 però que manté una vigència absoluta. La batalla per l'espai públic és l'eix de *baixar al carrer*, que parteix d'una antiga tradició de la ciutat noruega de Trondheim: entre aproximadament els anys vint i els noranta es va celebrar la UKA, una festa universitària en què els estudiants s'inventaven construccions (cotxes, robots, monstres, trens, trolis, de tot) i ocupaven els carrers. Aquestes construccions s'acompanyaven d'eslògans i pancartes que sovint apel·laven a la realitat del moment, i amb el temps els vídeos de les rues s'han convertit en un arxiu de memòria col·lectiva de la història de Trondheim. Les festes eren divertides, reivindicatives, precàries i, en definitiva, un èxit de masses.

Molt avesat a les intervencions col·lectives, Colomer convida a reocupar l'espai públic i tornar-lo a fer nostre. La mostra presenta diverses instal·lacions i una projecció que mescla vídeos d'arxiu de la rua i la seva intervenció particular, en què habitants del barri d'Svartlamon refan la vella desfilada. El component nostàlgic és innegable, però Colomer també apunta qüestions com la memòria, el *remake*, la festa com a espai de reivindicació i l'apropiació de l'espai urbà.

Irene Pujadas
publicat el 26/10/2017

Arte / Galerías
 20 SÁBADO, 21 DE OCTUBRE DE 2017 ABC CULTURAL
 abc.es/cultura/cultural

Apuestas seguras en Barcelona

POR JAVIER DÍAZ-GUARDIOLA

A principios de mes se celebró en la Ciudad Condal la tercera edición del **Barcelona Gallery Weekend (BGW)**, la presentación de forma conjunta de los contenidos de las galerías que forman parte de la asociación Abe. La iniciativa contó con un nuevo capítulo de «Composiciones» (el programa de intervenciones en espacios emblemáticos de la ciudad) y el X cumpleaños de la **feria Swab**. Estas las mejores propuestas que aún merecen una visita

Martha Rosler

En 1981 situó Martha Rosler el comienzo del futuro», un mundo que en esos años, según ella, se gestó en el neoliberalismo al y como lo conocemos hoy. Desde esa fecha, son sus tres series que **Angels Barcelona** recupera, dicen, por su pertinencia a las puertas como estamos de lo que dará de sí la Era Trump. Conjuntos sobre Cuba, el Primero de Mayo en México o las marchas frente al Pentágono contra la intervención estadounidense en El Salvador que contextualizan su concepción de la fotografía como «instrumento de lucha». **HASTA EL 17 DE NOVIEMBRE**

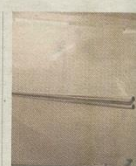
Esteban Vicente

Históricos potentes deja este BGW. En **Marc Doménech**, una exquisita minirretrospectiva de Esteban Vicente, una muestra casi, casi de museo. La que aún le debía Cataluña a esta pieza clave del expresionismo abstracto. En primavera la cita recalará en Madrid, en Guillermo de Osma. Pasen después por **Mayoral**: allí Vicenç Altaió como comisario ilustra bien lo que el sueño significó para muchos vanguardistas (Dalí, Miró, Magritte...). Y desen un gusto: conocer el joven espacio (y cualquiera de sus propuestas) de **Dadá Object Trouvé**. **HASTA EL 24 DE NOVIEMBRE**

Jordi Colomer

No le flaquea el pulso al representante español en la actual Bienal de Venecia. Para su primera individual con **ADN** recupera una instalación de 2014 (**Svartlamon Parade**), y le añade una segunda inédita (**Professor**), de 2017. Con ellas, Colomer vuelve a reflexionar sobre el concepto de habitar, el de participación, el del uso colectivo del espacio público... En ambas funciona el efecto espejo. En la primera, recuperando en el presente una tradición universitaria. En la segunda, representando miméticamente una «obra teatral» del pasado. En los dos casos, interrogándonos sobre nuestro papel en sociedad. **HASTA EL 18 DE NOVIEMBRE**

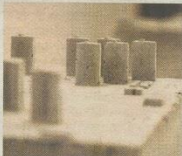
Sergio Prego

El hilo del que ya tiró Sergio Prego en la muestra **Hij** del CA2M se continúa en **Asbestos Hall**, la enorme estructura neumática que ocupa todo el espacio de por sí pequeña galería **etHall** y que alude a su por lo corporal, lo celular, danza, lo geométrico... El artista no coloca eso all que vivamos, intentando sortearla, una nueva «experiencia» gracias al arte. trata más bien de una p para reflexionar sobre ocupamos el espacio. **HASTA EL 17 DE NOVIEMBRE**

Juliao Sarmento

Juliao Sarmento ejecuta otro de esos homenajes de «exposición dentro de exposición» tan recurrentes en este Gallery Weekend. En su caso, el portugués nos retrotrae en el espacio de **Joan Prats** a la primera muestra realizada por la **Perus Gallery** de Los Angeles en 1957, en la que participó el pionero de la instalación **Edward Kienholz**. Su estela es recogida en obras propias anteriores y recientes como **Crash Dummy** o **Broken Alice**. Otro veterano de la escultura. **HASTA EL 17 DE NOVIEMBRE**

Jean Denant

Un agradable descubrimiento en Barcelona: el trabajo tridimensional (porque hasta tridimensionales son sus piezas más «pictóricas») del joven francés **Jean Denant**. **Rocio Santa Cruz** retoma obras de sus conjuntos de los últimos años en los que el autor indaga en cuestiones de espacio y tiempo. **HASTA EL 17 DE NOVIEMBRE**

Alberto Peral

Alberto Peral es uno de esos escultores de los noventa que renovaron la técnica en Euskadi, aunque buena parte de su trayectoria se ha desarrollado en Barcelona, donde codirige un espacio fundamental como **Halldhouse**. Hasta **L'Hospitalet**, la ciudad de la escultura. **HASTA EL 17 DE NOVIEMBRE**

Swab / Composiciones

Pese a ser dos citas que acabaron, conviene recordarlas. **Swab**, por ser la feria de las galerías de la ciudad) y cumple una década con calidad media interesante mejor sigue siendo su sede de dibujo). En cuanto a **Composiciones**, el programa de intervenciones en espacios emblemáticos de la ciudad) y el X cumpleaños de la feria **Swab**. Estas las mejores propuestas que aún merecen una visita. **HASTA EL 17 DE NOVIEMBRE**

Jordi Colomer: "Las utopías son el soporte perfecto para imaginar"

El artista representa a España en la próxima Bienal de Venecia con un proyecto que llama a construir una experiencia real colectiva: "El ser humano necesita pertenecer a un grupo al menos temporalmente"

BEA ESPEJO

25 ABR 2017 - 00:05 CEST

Jordi Colomer posa en su estudio de Problema (Barcelona), la pasada semana. ALBERT GARCÍA

Dentro del pabellón de España de la próxima Bienal de Venecia hay otro pabellón. Así llama Jordi Colomer (Barcelona, 1962) a un cacharro portátil aparcado en uno de los rincones del espacio central que tiene algo de caravana, de puesto fronterizo, de teatrillo móvil y de puesto de venta ambulante. Llega a los Giardini ya rodado, tras haber visitado Nashville, Atenas, Barcelona y otras zonas de Cataluña, y tras ser ocupado por un grupo de personas errantes, acompañadas de todo tipo de artilugio rodante. Todas parecen identificarse entre sí, comparten un uniforme común y mascota, y pasean la misma bandera intentando habitar cualquier lugar.

Colo, como le llaman desde niño, ha hecho un pabellón apátrida dentro de un pabellón nacional. Una inteligente maniobra que llena este difícil espacio de desplazamientos. Su trayectoria siempre ha estado marcada por la presencia de la cuestión urbana, la emancipación ciudadana y la idea de utopía. Ahí están trabajos como *Las ciudades* (2002), *Anarchitekton* (2002-2004), *No Future* (2006) o *L'Avenir* (2011). En *X-Ville* (2015) dio un paso más y se inventó una ciudad en la que organizar el tiempo y las distancias de otro modo. Seguramente por eso le gusta tanto el juego de escala y la maqueta con la que recorremos Venecia desde su estudio en Barcelona. Allí nos sentamos para hablar de su propuesta, comisariada por Manuel Segade, que inauguraré el próximo 13 de mayo junto al resto de la Bienal. Hay en ella una coherencia apabullante. También muchas gradas y pantallas que insisten en esa idea de habitar lo inhabitable, empezando por el propio pabellón, y en celebrar lo migratorio ya desde el título: ¡Únete! Join us!

PREGUNTA. Parece que hay muchas salidas, pero ¿cuál es el punto de partida?

VIDEOS NEWSLETTERS

TE PUEDE INTERESAR

Jueces y fiscales rechazan la "injerencia" de la Generalitat en su labor

Los ayuntamientos soberanistas se limitan a abrir simbólicamente el 12-D

Muere una mujer de 83 años por un brote de legionela en Girona

Carta abierta de un mozo al ministro del Interior

NUEVAS BOTAS 0/1 17

Nueva temporada = botas nuevas. La modelo por la cuál se adaptan a todas tus tallas.

#MIPROGRESO

RESPUESTA. La propia idea de la Bienal de Venecia, con los edificios y el nombre de cada uno de los países, alude a un tema que me ha interesado siempre, cómo la arquitectura puede representar algo o a alguien. En el caso de la Bienal, siempre está la paradoja de cómo un país puede ser representado en otro lugar por un edificio siempre ubicado allí, con todo lo problemático que es eso. El punto de partida ha sido pensar ese modelo de representación nacional del siglo XIX hoy día. La arquitectura sigue teniendo su poder, lo que he hecho ha sido expandirlo. Así que pensé en la idea de un pabellón itinerante, que pudiera moverse por todas partes, en otras ciudades. Hacer un pabellón genérico, pero que fuera el pabellón de España. De eso trata este proyecto. Como en Prohibido cantar (2012), la instalación en Matadero, parto de mundos imaginarios para hablar de cosas muy reales. Un lenguaje con ciertos toques de ficción para crear situaciones y ver qué pasa.

“El proyecto es una invitación a que la gente se ponga en movimiento, vea cosas, ocupe las calles, a que olvide el miedo”

P. Antes de que pase nada ya parece pasar algo en un pabellón que ha convertido en plaza pública.

R. Hace tiempo que una sala de exposiciones puede pensarse como una calle, ya que es un espacio público donde igualmente la gente se ve, se mira y se cruza. Siempre he intentado integrar la presencia del público en mis exposiciones, pero en Venecia es algo ineludible. En ¡Únete! Join us!, la serie de videos que salpican las instalaciones son pequeños relatos en diferentes localizaciones geográficas. Cada uno representa una serie de gestos poéticos, como un movimiento urbano, un intercambio colectivo o una ficción utópica, y hay tres personajes principales que lideran todo el conjunto. En todo el recorrido hay 14 pantallas en total, salas con una o dos y otras con siete, y el espacio está organizado para que propicie el cruce, los accesos multiplicados y el encuentro.

P. ¿Por qué Nashville y Atenas?

R. Porque en Nashville construyeron un Partenón, y es un ejemplo de cómo puede reproducirse un símbolo cultural tan anclado a un lugar en otro con otros referentes e historia, como Nashville, capital de la música country. En el video es ocupado como un lugar de reunión, tras un viaje en coche donde Lydia Lunch, escritora y cantante neoyorquina, con voz militante y activista da título al proyecto pidiendo que la gente se le una y acuda al Partenón, donde canta uno de sus temas que habla de la dificultad del desplazamiento vital. Todo es de una confusión absoluta. Piensas en la distancia, ¿pero desde dónde? ¿De qué? ¿Cultural o física? Ocurre en otras escenas, como el baile de Bollywood que otro de los personajes hace en la Superilla, un experimento urbanístico reciente en Poblenou, Barcelona, que han cerrado al tráfico para que los vecinos le den un uso a ese espacio.

P. ¿Con qué se identifica todo este movimiento de gente?

R. Esa pregunta es lo que plantea el proyecto, con qué te puedes llegar a identificar. La pertenencia a un grupo es una cuestión política. El ser humano necesita pertenecer a un grupo al menos temporalmente, sentirse parte de algo o ir hacia alguna parte. No sé muy bien lo que este grupo propone. Están ocupados y juntos. Necesitan reunirse, pero no sabemos por qué. En el actual contexto social, la idea de pertenencia y propiedad adquiere otra dimensión, con las guerras visibles e invisibles, desde los refugiados que han perdido su casa y viven de manera nómada hasta los que alquilan su hogar por días y se desplazan de su propia casa. Por no hablar de lo que ocurre en países como Chile o Brasil, donde se necesita a mucha gente para mover la casa de alguien cuando crece el río. Todo el proyecto alude a eso.

P. ¿Hay moraleja?

R. El proyecto es una invitación a que la gente se ponga en movimiento, vea cosas, ocupe las calles, a que olvide el miedo... Hay cosas excepcionales que sólo pueden pasar de manera temporal. Deberíamos dedicar más tiempo a pensar cómo sensibilizar nuestra percepción y cómo ocupar el tiempo con cosas que no son las que tocan.

P. ¿De qué tipo de utopía estamos hablando?

R. De la utopía que se puede tocar, de algo posible que no existe pero que hay que visualizar para que ocurra. Las utopías son el soporte perfecto para hacer un esfuerzo e imaginar.

¡Únete! Join us!. Pabellón español de la 57ª edición de la Bienal de Venecia. Del 13 de mayo al 26 de noviembre.

ARCHIVADO EN:

Bienal Venecia · Jordi Colomer · Festivales culturales · Festivales · Agenda cultural · Agenda · Cultura · Eventos · Arte · Sociedad

Time Out Barcelona. 28 de setiembre de 2017 / September 28th 2017. Review.
"Jordi Colomer. baixar al carrer/bajar a la calle/descendre dans la rue/going down into the street".

TimeOut BARCELONA ▾ CATALÀ ESPAÑOL ENGLISH [eldiario.es](#)

QUÉ HACER CON NIÑOS RESTAURANTES BARES TEATRO Y DANZA ARTE Y MUSEOS CONCIERTOS TI

Jordi Colomer

Arte [ADN](#), Eixample [Hasta sábado 18 noviembre 2017](#) **GRATIS** ★★★★★ [Agregar reseña](#)

TIME OUT DICE	DETALLES	FECHAS Y HORAS	LOS USUARIOS DICEN
----------------------	-----------------	-----------------------	---------------------------

Primera exposición individual del artista Jordi Colomer (1962). Colomer presenta una serie de trabajos que examinan la ciudad y las diferentes maneras de percibirla. La circulación de personas y vehículos, los edificios que aparecen o desaparecen, los barrios que cambian su propósito, o las poblaciones que desplazan otras poblaciones marcan la formación de una ciudad: este flujo de movimientos también la modela. La actividad constante de la ciudad, que es lo que convierte a la ciudad en un organismo en perpetua transformación, escribe una historia de construcción de memoria, pero también de devenir y de futuro.

22 setembre 2017

EXPOSICIONS BARCELONA

ELS ESPAIS URBANS DE JORDI COLOMER A L'ADN

annals miró

L'obra de Jordi Colomer (Barcelona, 1962) parteix d'una aproximació crítica cap a la teoria urbana tradicional, plantejant un repte contra els usos habituals de l'arquitectura i l'espai urbà. Colomer presentarà una exposició en la línia dels seus projectes recents, com *Join Us!*. En aquest cas, *Sortir al carrer* és una exposició que orbita al voltant de l'espai urbà, la seva relació amb l'acte d'habitar i l'activitat humana que alberga. També reflexiona sobre la manera com l'espai concebut per als ciutadans interactua amb ells, creant diverses subjectivitats i pràctiques espacials. Serà a l'Adn Galeria, al carrer Enric Granados, 49, coincidint amb la Barcelona Gallery Weekend, del 28 de setembre al 18 de novembre de 2017. El radi d'acció de Jordi Colomer (Barcelona, 1962) és global. Entre les ciutats on ha treballat hi ha Brasília, Osaka, Bucarest, Sant Petersburg, Nova York, Istanbul, Mèxic i Tetuan. Viu entre París i Barcelona. Aquests mesos exposa a ADN Platform, a Sant Cugat del Vallès, l'obra *Medina-Parkour*. També prepara a la capital catalana una part del projecte per al pavelló espanyol de la pròxima Biennial de Venècia d'art, *Ciutat de butxaca*, i manté converses amb el Macba per exposar-hi en els pròxims anys. Jordi Colomer té formació com a arquitecte i, també, teatral: va realitzar l'escenografia de diversos muntatges de Rosa Novell com a actriu o directora. I a partir de l'any 2000 ha expandit la seva recerca a la ciutat i l'espai urbà.

El eterno retorno

IMMA PRIETO

Acercarse al trabajo de Jordi Colomer (Barcelona, 1962) exige participación y reflexión. Interés por entender que las posibilidades son múltiples, aunque siempre hay un hilo conductor que compone la propuesta narrativa. A lo largo de estos años ha ido sembrando una trayectoria en la que cada uno de sus proyectos deviene semilla. Cuando observamos el conjunto, afloran conceptos como la comunicación, la comunidad, la utopía, lo habitable, lo audible o lo visible. Y cada uno de los términos se desvela también desde su contrario. Un diálogo de opuestos que nos viene al encuentro en el proyecto que presenta estos días en la galería ADN.

Bajar a la calle nos encierra, en un primer momento, en un aula. Devenimos testimonio de una clase magis-

tral que no escatima dogma desde el mutismo: dos pantallas en las que aparecen dos personajes distintos, enmarcados en una escenografía similar, llevando a cabo la misma acción. De pronto descubres que una de las proyecciones pertenece a un tiempo anterior y solo una de ellas ha sido creada ex profeso. Colomer repite esquema estructural introduciendo elementos mínimos que modifican y actualizan ese discurso. La propuesta apela a la historia que nos contaron y nos cuentan, a la repetición de códigos, a esos errores tantas veces manipulados y presentados como triunfos. Desde la ironía y sutileza introduce el gesto que deviene guiño: todo lo que observamos es ya reflejo de algo que aconteció, así como nosotros mismos ante el espejo y sin él.

La exposición se complementa

Arriba: 'Lessons: (Manila)', 2017, fotografía

CORTESÍA DEL ARTISTA Y DE ADN GALERÍA

Abajo: 'Bandera', 2017

CORTESÍA DEL ARTISTA Y DE ADN GALERÍA

con una serie de fotografías relativas al proyecto y con el video *Svartlamon parade* (2014). Los trabajos se originan en una serie de materiales fílmicos antiguos que el artista reunió durante su estancia en Noruega. El proceso de repetición, apropiación, manipulación y resignificación ha dado origen a la creación de ambas obras. Incide en esa idea que presenta la construcción del relato como metáfora estructural y conceptual, ya que la repetición de una secuencia se refiere no solo a la forma de la misma, sino a su contenido. Y apunta a cómo esa ficción es la que se reproduce en la realidad. La narración se construye con la crítica, solo así podemos cuestionar lo que sucedió, sucede y nos sucede, sin olvidar que el espejismo nunca desapareció. |

Jordi Colomer

Baixar al carrer / bajar a la calle / descendre dans la rue / going down into the street

GALERIA ADN, BARCELONA. WWW.ADNGALERIA.COM

HASTA EL 18 DE NOVIEMBRE

The Guardian. 15 de mayo de 2017/ May 15th, 2017. "Venice Biennale:slaps, drenchings and Dobermans on the prowl".

An upbeat shout-out for the enduring power and vitality of art, Viva Arte Viva provides the title of both the [57th Venice Biennale](#) and its main exhibition. Filling the central pavilion in the Giardini, and running the length of the Arsenale in the medieval dockyard, Viva Arte Viva begins with photographs of Austrian sculptor Franz West, having a nice lie down in 1973, and Zagreb conceptualist Mladen Stilinović taking a nap in 1978. Meanwhile, tousled hair peeks from under a blanket in a real bed, in a 1996 mock-up of a bedroom by Yelena Voroyeva and Viktor Vorobyev.

Curated by [Christine Macel](#) of the Pompidou centre, Viva Arte Viva begins in casual, insouciant style, but soon drifts off into a solipsistic trance of its own creation. Has Macel also been sleeping? It is now 2017. History is a nightmare and what would any of us do for a good night's kip? All the doubts and quibbles I have had over previous biennales are nothing compared with the qualms I feel wandering the nine sections of Macel's exhibition, including a Pavilion of Joys and Fears, a Pavilion of the Shamans, a Pavilion of the Dionysian (a celebration, we are told, of the female body and sexuality) and a Pavilion of Colours. The rubrics themselves feel as dated as much of the art.

The Guardian. 15 de mayo de 2017/ May 15th, 2017. "Venice Biennale:slaps, drenchings and Dobermans on the prowl".

I saw grown adults recoiling, not so much at the work, but at the wall panels. One explains that, in a world shaken by conflicts, wars and increasing inequality, we need to "reconsider the human being ... capable of building a new, free and fraternal world". Where is this world exactly and when will it appear? What about the here and now? Bringing many lesser-known artists to the biennale - 103 out of the show's 120 artists have never exhibited here before - Macel nevertheless appears almost wholly out of touch with the moment. Perhaps she is trying to provide a balm.

As he works at his desk, Edi Rama, the artist who became Albania's prime minister, makes convoluted doodles in unconscious response to the problems of state. Turned into a kind of monstrous wallpaper, these organic diagrams proliferate over a huge wall in the central pavilion. You wonder what each writhing cluster means. Rama's wall decorates a workshop set up by [Olafur Eliasson](#), where refugees, migrants, asylum-seekers and students toil away, manufacturing small, skeletal polyhedrons and fitting them with flex and little green lights. Visitors can buy the lamps for €250 a pop. If you buy several, you can begin fitting them all together into something resembling an Eliasson sculpture.

Later, we come to a kind of supermarket whose shelves are filled with Hassan Sharif's accumulation of years of sculptures. Here's a flattened teapot, there hundreds of little bits of coloured plastic and dozens of cardboard boxes. The UAE artist died last year and his installation has been transferred to Venice from his studio. These accumulations of intricately ordered and bound together detritus have, paradoxically, a lively air, not of collected rubbish but of thinking - one thing leading to another, then another.

The Guardian. 15 de mayo de 2017/ May 15th, 2017. "Venice Biennale:slaps, drenchings and Dobermans on the prowl".

Of course, there are some good things in Viva Arte Viva, but also a lot of mediocrity and irrelevance, the usual iterations of the artist-as-tormented-visionary, weedy sops to environmental concerns, woolly thinking and things made from wool. It gets worse as we trudge through the Arsenale. Instead of telling contrasts, dissonance and confrontation, Macel's exhibition veers between the sanctimonious and kitsch, weak art and weaker ideas.

In a world "where the need for care and spirituality is greater than ever", Macel gives us the shaman and Ernesto Neto's big tent, in which Amazonian Huni Kuin people perform songs and ritual rites. Later, we are treated to a video installation of coloured balloons floating on water, rooms of feeble geometric abstractions, films of happy-clappy togetherness in the mountains, and an installation of giant balls of coloured wool. These are meant to provide some sort of solace, but don't.

The challenge, if this art is challenging in any way, is to stay awake. Where are the insights into the grave situation humanity is in? The refugee crisis, statelessness and exile, the real political and ecological crises facing us, are reduced to nostalgic handwringing, nods of hippyish concern and

The Guardian. 15 de mayo de 2017/ May 15th, 2017. "Venice Biennale:slaps, drenchings and Dobermans on the prowl".

I'm getting this long hard stare from a lean youth of indeterminate gender in the German pavilion, so I give one back. Eye contact is just one of the elements of Faust, a "five-hour production and a seven-month scenario" by Anne Imhof. I kept going back to the pavilion in the Giardini, day after day. I saw someone slapping someone else, someone getting hosed down, and sung laments rising from below the elevated glass floor in the pavilion, where Imhof's collaborators squirm and clasp one another, sing, and light little fires.

All this happens under our feet. Sometimes they appear among us, or up on glass ledges built above our heads. Lassitude and abjection swerve into menace and dangerous games. The audience plays their own game, caught between voyeuristic desire, bafflement and rejection.

Imhof's collaborators arrange themselves as though for a fashion shoot, then drift away. Doberman pinschers lounge and pad about behind glass walls outside the pavilion. They are being rather than performing, but alert to our presence. Someone's on the roof, sitting on the parapet, swinging one leg, nonchalantly smoking and looking down. I think I saw derision in that look. Compelling and addictive, Imhof's Faust won the Golden Lion for best pavilion.

In Rachel Maclean's *Spite Your Face*, the official Scottish representation in Venice, we follow the picaresque adventures of a post-truth Pinocchio in a corrupt world. Maclean plays all the parts herself, in a high-production mix of live action and animation, and mouthing the voices of actors. This is clever, but deeply irritating.

pairs of trainers used as flowerpots. Macel has given us an enervating biennale. I want to see things anew, see new things, and encounter them differently, not be told things I already know too well. I want to be confronted and surprised, challenged even.

The Guardian. 15 de mayo de 2017/ May 15th, 2017. "Venice Biennale:slaps, drenchings and Dobermans on the prowl".

Riskier by far is a film by Wales's James Richards. The centrepiece of his complex show is a frightening video, *What Weakens the Flesh Is the Flesh Itself*, made with collaborator Steve Reinke. The medical footage, crawling ants and dancing skeletons, lost young men forced to masturbate in a cellar until the end of time, are but a prelude to a section of the film devoted to the photographic archive of Albrecht Becker, a gay man imprisoned by the Nazis. Becker's self-portraits show us alarming exercises in body modification, along with piercings and tattoos. This was a man taking back control of his body.

Geoffrey Farmer has destroyed the Canadian pavilion. A geyser erupts noisily through the demolished roof. The floor is a lumberyard of weeping timbers. I was drenched and so was the grandfather clock and the sculpture of Rodin's thinker, redone as a praying mantis in the style of French existentialist sculptor Germaine Richier. This is just the beginning of a work that involves Allen Ginsberg, Farmer's grandfather, New York's Washington Square, the Napoleonic wars, a Swiss water trough, and much besides. I'm soaked. I'm drowning. It's great.

I like the fact that Mark Bradford has littered the ground outside the US pavilion, making it look unloved, just like his country these days. You have to sidle round a huge hanging object - part unstretched painting, part gigantic obstacle - on your way in. A Medusa of curdled paint and garbage-sack plastic stands in one room, writhing broodily. The pavilion's usual entrance has been redone as some sort of gorgon's lair. In a video in the final room, we see a black kid on the street, full of confidence, filmed from behind and walking away from us. Bradford made the video in 2005. Twelve years on, where is that boy now? Does this black life matter?

The Guardian. 15 de mayo de 2017/ May 15th, 2017. "Venice Biennale:slaps, drenchings and Dobermans on the prowl".

Facing the camera, in the South African Pavilion, actors Alec Baldwin and Julianne Moore retell the testimonies of individuals forced to flee their countries. The stories of desperate exiles slide back and forth, including a gay Venezuelan professor, a former child soldier and an Indian transgender activist. On monitors, we can watch the full length, faltering narratives of these exiles themselves. The best work I have ever seen by Candice Breitz, *Love Story* is subtle, tragic and mesmerising, not only in its shuttling glide between different people and their histories, but also between the direct and the translation, between evidence and interpretation, fame and anonymity.

Jordi Colomer has filled the first room of the Spanish pavilion with models of the tourist housing complexes that infest the Mediterranean coast. Beyond, videos are set up above bleachers, as though for a sports event. The works record various collective street actions and fiesta-like celebrations devised by the artist. Three women - actor Laura Weissmahr, writer and performance artist Lydia Lunch and dancer Anita Deb - move through housing estates, take road trips and donkey rides through liminal zones between the city and the coast, picking up participants and followers as they go. Both joyful and sardonic, Colomer's *¡Únete! Join Us!* is an invitation and a demand, a gloriously daft celebration and a protest, and a good rejoinder to Macel's exhibition.

A stone's throw from the Spanish pavilion, battleship-sized luxury yachts lined the quay outside the Giardini during opening week, the collectors who own them immune to collective action. It is difficult not to become cynical about the power of art, and the power of money. Perhaps something of this revulsion to the steady commercialisation of contemporary art and of the biennale itself led Macel to retreat into shamanism and the joy of colour. But so much of what she offers us feels secondary, a bloodless paean to artistic individuality. In Colomer's show, in Imhof's *Faust* and in Breitz's *Love Story*, you feel a recognition of the fraught complexities of being alive. Somehow, we are all in it together. Viva Arte, indeed.

Jordi Colomer aterriza en Venecia con su pabellón apátrida

A través de una gran escenografía que combina instalación, escultura y vídeos, el artista Jordi Colomer y el comisario Manuel Segade nos invitan a movernos por el espacio del pabellón español de la que será la 57ª Bienal de Venecia. La exposición ¡Únete! Join us! es una llamada a la trashumancia, al desplazamiento, de nuestra sociedad.

LUISA ESPINO | 05/05/2017 | Edición impresa

Vista de la exposición desde la entrada del Pabellón de España en Venecia. Fotografía: Claudio Franzini

Además

- Jordi Colomer representará a España en Venecia
- Manuel Borja-Villel, presidente del jurado de la Bienal de Venecia
- Jordi colomer, el gran salto
- Jordi Colomer, lo que el ciervo se llevó

Un Ballo in
Maschera

El Cultural. 5 de mayo de 2017/ May 5th, 2017. "Jordi Colomer aterriza en Venecia con su pabellón apátrida".

El 13 de mayo arranca la 57ª Bienal de Venecia, la cita ineludible del arte contemporáneo que se celebra cada dos años en los Giardini del Castello y en el Arsenale. La gran exposición oficial de este año está comisariada por la francesa Christine Macel, quien ha articulado una muestra 'humanista', *VIVA ARTE VIVA* en la que el hecho artístico se entiende como "un acto de resistencia, de liberación y de generosidad más allá de tendencias e intereses personales; una alternativa al individualismo y a la indiferencia".

Junto a la exposición oficial, encontramos 86 pabellones nacionales -tanto en los Giardini como esparcidos por toda la ciudad- entre los que España ocupa un lugar privilegiado. Aquí podremos ver este año el trabajo del artista **Jordi Colomer (Barcelona, 1962) comisariado por Manuel Segade, director del CA2M**. Su participación se hizo pública en octubre de 2016 y, desde entonces, han trabajado sin descanso en esta carrera de fondo que es la preparación de nuestra representación. ¿Tienen sentido estos plazos tan ajustados en una cita que, sabemos de antemano, se celebra cada dos años? **Colomer lo tiene claro**: "Ahora que ya estamos a punto de inaugurar, quisiera que nuestra experiencia sirviera para las próximas ediciones. **Creo que hay que clarificar de una vez por todas los procesos de selección. Yo propondría una convocatoria abierta a tandems de artistas y comisarios que se activara al terminar la edición actual**. De esta manera, tendríamos de casi 2 años para trabajar, en vez de los 6 meses efectivos que hemos tenido hasta ahora". Esta ha sido una queja recurrente de los artistas y comisarios del pabellón español, frente a los otros países como Estados Unidos, que los escogen con más de un año de antelación, o los canadienses que trabajan con dos.

La selección de nuestros participantes se hace desde la AECID, que invita a un comité de expertos de prestigio para que les asesoren. Este proceso ha sido siempre muy controvertido y ha despertado dos quejas recurrentes dentro del sector artístico: que no se convoque un concurso público y que la gestión del proyecto no se haga desde una institución más acorde, como puede ser el Ministerio de Cultura.

El trabajo de Colomer es placentero y tiene un gran sentido del humor que hace accesible a muchos públicos" Manuel Segade

Jordi Colomer: ¡Únete! Join Us!, 2017. Fotograma del video

A pesar de todo, **Jordi Colomer, el artista seleccionado este año, tiene sobrada trayectoria para dejar el pabellón -valga la redundancia- bien alto**. Es una figura fundamental desde finales de los 90 en el panorama nacional e internacional y cuenta con exposiciones individuales en el Museo Reina Sofía, el Jeu de Paume, Matadero Madrid, o en el Bozar de Bruselas. **"Por el momento que nos toca vivir, cada vez son más importantes las prácticas artísticas que buscan inventar nuevos espacios de comportamiento social**. Jordi es capaz de articular discursos complejos, sin moralejas, pero con una enorme carga política dejando espacio para que el espectador encuentre el lugar desde el que participar, desde el que responder. A la vez, su trabajo es placentero y tiene un gran sentido del humor, lo que lo hace accesible a muchos públicos diferentes", añade Manuel Segade. **Artista y comisario ya habían trabajado juntos. Por eso Colomer quiso repetir: "Es un comisario muy activo, comprometido con su tiempo y su generación, y a su vez tiene vocación de historiador del arte"**.

Pero metámonos en harina y hablemos de *¡Únete! Join Us!*, la exposición que podremos ver hasta el 26 de noviembre en nuestras dependencias venecianas. **Uno de sus temas centrales es el de la trashumancia, "la reivindicación de la errancia, de una noción de ciudadanía como desplazamiento y**

El pabellón, esa idea de un edificio que representa a un país, es quizá anacrónica pero sigue siendo apasionante" Jordi Colomer

El Cultural. 5 de mayo de 2017/ May 5th, 2017. "Jordi Colomer aterriza en Venecia con su pabellón apátrida".

contaminación constante", apunta

Segade. La idea de movimiento ya la encontramos en trabajos anteriores del artista que presta especial atención a temas relacionados con la arquitectura, el urbanismo y la experiencia de la ciudad en sus habitantes (no en vano, tiene formación como arquitecto, artista e historiador del arte).

¡Únete a LA EXPOSICIÓN!

En esta muestra utiliza una vez más la ciudad como escenario indiscutible e introduce vídeo, elementos escultóricos, performance y arquitectura con los que traba un conjunto que Segade ha definido como una "instalación de instalaciones", pues en ella podemos encontrar varias partes o elementos.

Colomer nos disecciona las distintas etapas de la visita: lo primero que vemos es el recibidor, "un gran espacio de reunión, una especie de ciudad bajo la luz natural con una bandera que va cambiando. Después encontramos "un recorrido marcado por un sistema de gradas y pantallas activadas por el público, con muchos vídeos que relatan los movimientos de un grupo nómada, que viaja por diversas ciudades, se reúnen y parten de nuevo". Esas ciudades son Nashville, en Estados Unidos, Atenas, en Grecia, y Barcelona y el Ampurdá catalán en España.

Manuel Segade (izquierda) y Jordi Colomer

Los vídeos están protagonizados por 3 mujeres que "lideran las acciones de ese grupo, aunque son sólo una pequeña parte de todas las que a nivel mundial propulsan el movimiento... Cada una tiene aptitudes diferentes: Laura Weissmahr, narra cuentos en 10 lenguas en los lugares mas insospechados, Anita Deb inventa coreografías de Bollywood en medio de la calle y Lydia Lunch apela a organizarse de otro modo y toma el Partenón como lugar de reunión... Cada vez ganan más adeptos en un movimiento imparable".

Arquitectura móvil

Tanto en los vídeos como en el espacio vemos "un pabellón portátil que toma formas diferentes...Un teatrillo plegable con ruedas, un auto que se convierte en objeto de propaganda, unas gradas que se instalan en sitios inesperados de nuestras ciudades...". Este objeto atraviesa todas las capas del proyecto: desde las experiencias grabadas en las calles -y que conforman los vídeos- hasta la propia instalación que se podrá ver en la exposición. **Es, además, una representación de un pequeño edificio itinerante al que comisario y artista se refieren como "pabellón apátrida" que tiene que ver con la propia noción de pabellón nacional.** ¿Cómo hacerlo en el contexto de la Bienal? "El modelo de pabellón nacional que rige en Venecia data de finales del S.XIX, en un mundo donde se exhibían aborígenes africanos o australianos en zoos humanos, en Amberes o Berlín. En 1900 se exhibieron 30 inuits provenientes de Canadá en los jardines del Buen Retiro madrileño. El pabellón, esa idea de un edificio que representa a un país, es quizá anacrónica, pero sigue siendo apasionante".

Tanto la arquitectura como la representación son dos sujetos sobre los que se basa el trabajo de Colomer. El punto de partida de **su proyecto para Venecia fue imaginar este 'cacharro' itinerante y mostrar sus viajes y desplazamientos a lo largo de los espacios arquitectónicos de los Giardini, sustituir un pabellón por el otro.**

El Cultural. 5 de mayo de 2017/ May 5th, 2017. "Jordi Colomer aterriza en Venecia con su pabellón apátrida".

Otra de las patas fundamentales de esta propuesta es la participación activa del espectador. Lo vemos en su propio título: *¡Únete!*, con el que ya nos invitan a reaccionar. **Para Colomer, "ninguna obra existe sin el eco que le pueda dar el espectador, pero en este caso necesitamos, además, físicamente de él"**. "El recorrido de las instalaciones es singular porque es una suma, es aditivo y se va multiplicando en contenido y relaciones a medida que se avanza en la visita. Quizá lo más sorprendente es ir hacia delante y hacia atrás, o la necesidad o posibilidad de volver una y otra vez. Y que en ese movimiento, todo el rato los espectadores puedan sentir que son parte fundamental del teatro que se despliega ante ellos, parte de la representación", añade Segade.

Venecia, ciudad-escaparate

Tiene que haber resultado curioso para un artista preocupado por cuestiones relacionadas con la ciudad y las circunstancias que rodean la experiencia de habitarla, trabajar en una ciudad-escaparate como es Venecia. Y así es: "De las 250.000 personas que viven en la región ya sólo quedan 50.000 en Venecia, una ciudad que recibe 4,5 millones de visitantes al año. **Existen 100 réplicas de Venecia repartidas por el mundo, así que quizá hay que repensar la Venecia original definitivamente como una gran atracción para albergar turistas, estudiantes y gente de paso**, nosotros mismos formamos parte de esa fauna. Una ciudad de ocio cultural mantenida por unos cuantos aborígenes. Barcelona está sufriendo un síndrome 'Venecia low-cost' y me gustaría pensar que aún tiene remedio, pero no albergo grandes esperanzas, dependerá de la capacidad para inventar otros modelos que le opongamos los ciudadanos".

@Luisaespino4

Artnet. 18 de octubre de 2016 / October 18th, 2016. "Artist Jordi Colomer to Represent Spain at the 2017 Venice Biennale".

CALVIN KLEIN
205 W39 NYC

SHOP NOW

People

Artist Jordi Colomer to Represent Spain at the 2017 Venice Biennale

The artist was chosen with curator Manuel Segade.

Alysa Buffenstein & Caroline Elbaor, October 18, 2016

Artist Jordi Colomer and curator Manuel Segade have been chosen to represent Spain at the 57th Venice Biennale in 2017. Their project, called *Ciudad de Bolsillo* (which roughly translates to "Pocket Cities"), will focus thematically on nomadism, *El Cultural* reports.

Recommended Reading

The 2017 Venice Biennale Will Focus on Artists, Not Big Themes

By Hili Perlson, Sep 23, 2016

"Colomer studies the way in which the modern city influences human behavior," the [press release](#) states, "and explores the ubiquity and drawbacks of modernism in the urban environment."

Colomer is based in Barcelona and Paris. His recent work focuses on imagined city life, like the 2015 *X-Ville*, a 23-minute video documenting a two-week workshop where a group studied the work of Yona Friedman and built a fictional, utopian city.

In his 2014 videos titled "Medina Parkour," the artist jumped across rooftops of the UNESCO world heritage-listed old town, or "medina," of Tétouan, Morocco.

Artnet. 18 de octubre de 2016 / October 18th, 2016. "Artist Jordi Colomer to Represent Spain at the 2017 Venice Biennale".

Writer Holland Cotter of the *New York Times* praised Colomer's video work, *Avenida Ixtapaluca*, in the 2014 exhibition "Beyond the Supersquare" at the Bronx Museum of the Arts in New York City. The art critic assessed the work as "heartening evidence" that the subjects Colomer depicts "are at least inventively customizing their homes, however they feel about living in so faceless a place."

Recommended Reading

The Swiss Pavilion at 2017 Venice Biennale to Pay Homage to Alberto Giacometti

By Hili Perlson, Sep 12, 2016

Manuel Segade is the current director of Madrid's *Centro de Arte Dos de Mayo (CA2M)*. He has a similar focus on ideas of city life: In 2012, for example, he curated "Madrid Subterráneo" an exhibition of work by artist Lara Almarcegui, that focused on wastelands, and what lies beneath the city. In 2013, he curated "La Citoyenneté," a project with Carme Noguira exploring the social implications of Paris' city plan.

Recommended Reading

Shooting Star Samson Young to Represent Hong Kong at the 2017 Venice Biennale

By Hili Perlson, Jul 14, 2016

Ciudad de Bolsillo was selected from a shortlist of four proposals from artist-curator duos, which also included Luis Bisbe and Alicia Chillida, Christina Lucas and Gerardo Mosquera, and Eugenio Ampudia and Blanca de la Torre.

The 57th International Art Exhibition–La Biennale di Venezia takes place from May 13 – November 26, 2017.

Follow [artnet News](#) on Facebook.

Núria Gurina on *bonart*. Mayo de 2017/ May, 2017. " 'Join Us' " at the Pavilion. Jordi Colomer transforma el pavelló espanyol de la biennial en un teatre expandit per explorar la construcció d'una ciutat nòmada i utòpica".

El Biennale di Venezia

"Join Us" at the Pavilion

Jordi Colomer transforma el pavelló espanyol de la biennial en un teatre expandit per explorar la construcció d'una ciutat nòmada i utòpica

per Núria Gurina

Barcelona. Carrer Almogàvers. Al cor d'una superilla en construcció s'ha desplaçat Jordi Colomer. L'asfalt és fresc. Les grans moens d'un costat a l'altre. Aisquen la ciutat del futur. Alguns vianants travessen el carrer, observen què passa. Ignoren que la ciutat s'ha convertit en plató de rodatge; l'absència d'un espai delimitat dinamita els límits entre realitat i ficció. Una personatges circulen en bicicleta, es mouen en grup, transporten objectes. Seguint-los de prop, un cotxe armat amb càmeres enregistra l'acció. Una acció que sota la pell d'una performance s'infiltra a l'espai públic i l'ocupa temporalment. Una ocupació que posa en qüestió, com és habitual en l'artista, les formes dominants d'habitar la ciutat i que ara pren el pavelló espanyol de la 57a Biennial de Venècia per convertir-lo en un teatre expandit. A Venècia, mitjançant pantalles, objectes i estructures escenogràfiques, Colomer presenta *¡Únete/Join Us!*, una videoinstal·lació *site-specific* que representa Espanya a la Biennale d'enguany. Una proposta elaborada amb el comissari Manuel Seguí, que s'endinsa en els territoris del desplaçament, la mobilitat i les arquitectures provisionals en totes les seves declinacions.

Un joc lúdic de correspondències. En ple procés d'edició visito en Jordi a l'estudi. "És la primera a veure el muntatge", em diu. I, tot i que m'adverteix que el que veuré és provisional, no hi ha dubte que el resultat ja ha començat a agafar forma. Una forma encara tancada dins un monitor monocanal, perquè a Venècia les imatges es despleguen per l'espai en un diàleg con-

tinu entre dispositiu expositiu i narració fílmica: el carrer es converteix en escenari; l'espai d'exposició, en espai públic; l'espectador, en actor; el personatge, en personatges; l'escenografia, en mobiliari; la narració, en fragment. Una estratègia pròpia del treball de l'artista que suggereix idees de provisionalitat, interacció i flux per produir una performance ubíqua que no diferencia la realitat de la representació. Un joc lúdic de correspondències i desplaçaments, en què tots els elements transgredixen la seva condició per operar en plans simultanis i intercanviables. Un gest que pren sentit gràcies a l'activació del públic, el veritable protagonista de *¡Únete/Join Us!*, i el que, en última instància, porta a la realitat les

ficcions que relaten les imatges. Prement referències que van de les *Minyons* xilenes a les *mobile homes*, del teatre ambulat als decorats de *Tatouille*, de les ciutats de vacances als descampats a mig urbanitzar i de les arquitectures utòpiques al teatre experimental, Jordi Colomer ens convida a transitar pel pavelló al ritme dels seus personatges. L'objectiu: explorar les possibilitats de construcció d'una ciutat nòmada i utòpica en l'actualitat. Si bé la globalització ha creat un paradigma de mobilitat constant, fomentant la desterritorialització de les formes de vida, la història de la civilització ens recorda que la majoria de comunites humanes van abandonar el nomadisme per fer del sedentarisme el seu

Jordi Colomer, *¡Únete/Join Us!*, 2017. Fotografia del vídeo. Cortesia de l'artista. © Jordi Colomer

model de vida. Dins d'aquest model, l'extal·lació de la ciutat com a símbol de la modernitat ha convertit l'espai urbà en quelcom racionalitzat i normat. Encara avui, allò inestable, orgànic i provisional continua generant sospita, actuant com una amenaça que cal desplaçar –juntament amb els seus habitants– cap als límits de la ciutat.

Nòmades contemporanis. Contra aquesta normativitat es rebel·len els personatges de *¡Únete/Join Us!*, uns nòmades contemporanis que es desplacen per la geografia urbana global –de Nashville a Atenes, passant per Diagonal Mar, aparcaments de caravanes a l'Empordà i l'autòdrom del Garraf– per assajar noves formes d'ocupació, un cop desalligades d'estigmes socials, condueixin cap a un nomadisme expandit, emancipador i col·lectiu. Un desplaçament que a les ficcions fílmiques es presenta per partida doble: mitjançant el moviment físic i per l'acció de treballar objectes d'un lloc a un altre. Uns objectes que travessen els diversos relats per connectar una narrativa deliberadament fragmentada en múltiples pantalles i que, finalment, surten de la ficció per retornar a l'espai real: el de l'espectador. Un espai també fragmentat per la proliferació de grades i pantalles que reclama que prenguem posició, tot i que es tracti, una vegada més, d'una posició mòbil i inestable que multiplica els punts de vista.

Personatges femenins. Tres personatges femenins condueixen les accions. Uns personatges que, lluny d'interpretar un paper, es representen a ells mateixos a partir de

situacions propiciades per l'artista. L'Anita és instructora de ball; amb el seu grup ocupa espais urbans intersticials per ballar dalt d'unes grades on també ens asseiem per veure-la en pantalla. La Laura recorre el món en un escenari ambulat; recita, en tantes llengües com parla, *L'escut de la ciutat*, un conte de Kafka que pren la Torre de Babel com a inspiració; un mite, el de Babel, que alhora explica la fundació de les llengües i la disseminació de l'ésser humà pel planeta. La Lydia Lunch és nòmada per decisió pròpia; icona de l'*spoken word*, fa dècades que difon missatges emancipadors que confronten els poders fíctics. Equipada amb un altaveu, es mou per Atenes i Nashville a bord d'un automòbil, dues ciutats distants amb un element comú: el Partenó –un,

l'original; l'altre, una rèplica a escala 1:1–. Paradigma de l'arquitectura i símbol de la democràcia, el Partenó funciona, aquí, com un element desplaçat i cap a on desplaçar-se: "Join me!", "Join me at the Parthenon!", exclama la Lydia repetidament mentre transita els carrers. Una consigna de la qual Jordi Colomer s'apropia a través d'un canvi mínim del pronom singular pel plural fent d'allò individual una causa col·lectiva. I és així com la dialèctica de desplaçaments múltiples que impregna el conjunt de *¡Únete/Join Us!*, es rebel·la no vament contra la representació per dirigir el seu missatge cap al carrer: el públic de la biennial. Un títol que funciona com un manifest polític que incita a prendre acció en l'aquí i ara. No s'hauria pogut dir més clar.

030 | bonart | maig, juny i juliol 2017

maig, juny i juliol 2017 | bonart | 031

ENTREVISTA

Jordi Colomer: "L'extraradi hauria d'entrar a la ciutat"

L'artista portarà a la vetusta Biennial de Venècia el seu afany per revelar altres futurs possibles dels llocs on treballa, des dels terrenys d'Eurovegas fins a Brasília

ANTONI RIBAS TUR ACTUALITZADA EL 28/11/2016 00:00

El radi d'acció de Jordi Colomer (Barcelona, 1962) és global. Entre les ciutats on ha treballat hi ha Brasília, Osaka, Bucarest, Sant Petersburg, Nova York, Istanbul, Mèxic i Tetuan. Viu entre París i Barcelona. Aquests mesos exposa a ADN Platform, a Sant Cugat del Vallès, l'obra *Medina-Parkour*. També prepara a la capital catalana una part del projecte per al pavelló espanyol de la pròxima Biennial de Venècia d'art, *Ciutat de butxaca*, i manté converses amb el Macba per exposar-hi en els pròxims anys. Jordi Colomer té formació com a arquitecte i, també, teatral: va realitzar l'escenografia de diversos muntatges de Rosa Novell com a actriu o directora. I a partir de l'any 2000 ha expandit la seva recerca a la ciutat i l'espai urbà.

Sovint se l'ha definit com un artista nòmada. ¿Se sent còmode amb aquest qualificatiu?

El nomadisme és un dels últims tabús. La nostra societat no vol veure que tots els problemes que tenim a Europa ara mateix tenen a veure amb això: no s'accepta que hi hagi gent que per força, o per voluntat pròpia, no tingui una casa fixa o s'hagi de desplaçar contínuament. A Israel, els berbers els tenen en una mena de camps tancats, perquè no poden tolerar que s'estiguin desplaçant pel territori. Els gitanos de Gràcia estan molt ben vistos, perquè viuen a Gràcia, però és intolerable que els gitanos vagin canviant de lloc. I, alhora, hi ha la paradoxa que estem construint una societat cada vegada més nòmada amb mètodes molt sofisticats, malgrat que pugin semblar anecdòtics, com Airbnb. Pel que fa a la meua feina, he viatjat molt i a partir d'un moment m'he plantejat treballar a qualsevol ciutat com si fos el meu estudi. Però ho vulguis o no, sempre tens uns referents.

Exposar a ADN Platform l'obra *Medina-Parkour* però en els últims anys, tret d'algunes peces en exposicions col·lectives i l'estrena de l'obra *X-Ville*, guanyadora del primer Premi de Videocreació impulsat per la fira LOOP, no ha tingut gaire visibilitat a Barcelona. ¿Li hauria agradat tenir-ne més?

ara.cat. 28 de novembre de 2016/ November 28th, 2016. " Jordi Colomer: 'L'extraradi hauria d'entrar a la ciutat'".

Durant uns anys sí que vaig tenir la sensació que Barcelona era un dels llocs on es veia menys la meua obra, però durant els últims anys s'hi han vist força peces. Són coses que no acabes de controlar. També és cert que fa molts anys que tinc galeria a Barcelona, en tinc a Madrid, París i Brussel·les. No ha sigut una decisió, sinó atzar. A Barcelona n'hi ha poques i tenen la seva pròpia trajectòria. Però quan treballa a Brasília, o al Japó, tinc Barcelona al cap.

Què vol dir amb això?

A Barcelona l'arquitectura ha sigut fonamental a l'hora d'organitzar la vida de la gent, fins al punt que encara vivim les conseqüències dels Jocs Olímpics. Barcelona és una ciutat que sempre s'ha mogut a cop de projecte urbanístic. Barcelona és una ciutat on el carrer existeix. Malgrat totes les crítiques que puguis fer-li actualment, la vida al carrer que hi ha a Barcelona, hi ha poques ciutats que la tinguin.

***Medina-Parkour* sorgeix d'un taller que va fer amb estudiants d'arquitectura a Tetuan. Quin diàleg va establir amb aquests futurs arquitectes?**

Intento donar-los una altra visió. Vaig demanar als estudiants que ens ensenyessin el barri on vivien, i el que va passar és que no el coneixien. Va ser l'ocasió per caminar, per contemplar la ciutat i parlar del que veïem, de què signifiquen les coses i de com les podem llegir. A l'escola això es fa d'una manera molt predeterminada, només per anar a veure coses que tenen un cert prestigi.

Ha realitzat diversos projectes als terrenys on s'havien de construir Eurovegas i la ciutat de casinos Gran Scala, i a *X-Ville* va documentar com una comunitat s'autoorganitza. Què podem aprendre de l'extraradi?

De l'arquitectura moderna m'interessa l'impuls utòpic, però el que ha passat és que després han fracassat molts d'aquests impulsos. Crec que treballa en el forat que hi ha entre la idea d'una societat possible i com es materialitza. L'extraradi hauria d'entrar a la ciutat, hauríem de veure les coses d'una altra manera i adonar-nos que hi ha molts centres. En aquest punt entre la ciutat i el final de la ciutat encara hi ha espais de llibertat, de joc, de poder organitzar-se com un vol.

L'estructura de la Biennal de Venècia, organitzada en pavellons estatals, es remunta al segle XIX. Què significa per a vostè participar en un esdeveniment com aquest?

L'estructura de la Biennal representa un món anterior a internet. Cada país està representat pel seu edifici. El pavelló representa que és Espanya perquè ho diu a la façana. Aquesta paradoxa d'un edifici que representa un país és una matèria per treballar. Però la Biennal acaba funcionant i es multiplica a través de les xarxes. D'una manera molt *sui generis*, se segueix respectant la idea que un lloc representa un país. La Biennal és una organització de l'espai, és com un parc d'atraccions. M'interessa com, malgrat la desmaterialització de la societat, hi ha una condició espacial que no ens traurem mai de sobre. Em sembla molt curiós que moltes vegades ens seguim organitzant segons l'esquema del teatre, malgrat els intents de trencar l'escenari i fer que el públic sigui més participatiu.